

«ма, съ утомителна подробностъ въ дреболии. Не-
 «удоволителността на съвременнитѣ грамматики, ри-
 «сторикъ, пѣтикы и исторіи на литературата, ѣ о-
 «шутителна; отъ време-на-време са явяватъ новы
 «учебници, новы системи, но времето ги гълта
 «едны слѣдъ другы: слѣдов., тѣ не развързахъ ѣ-
 «ще гатанкытѣ, предлаганы отъ този сфинксъ.» Но
 съвременната наука развърза една отъ най-мѣчны-
 тѣ гатанкы: че «Теоріята на Словесността не ѣ
 наука мечтателна, но и тя като Физиката, Ботани-
 ката и другытѣ естествени науки, има своитѣ
 данни, своитѣ факты, надъ които прави наблюдения
 и изъ които извлича изводи; и тя ѣ наука точна,
 не по малко отъ другытѣ: въ нея, като въ Мате-
 матиката, има аксіомы, неоспорими истинны, и тъй
 пакъ, като въ математиката, има нерѣшими въ-
 просы.» (*)

На туй основаніе, като са водихъ отъ об-
 щепріетата днесъ историческа метода, азъ събрахъ
 и наредихъ предлагаемия учебникъ, въ който съ
 теоріята на словесността излага са отчасти и ней-
 ната исторія а особено исторіята на поезіята; за
 туй го и раздѣлихъ на два курса подъ едно заглав-
 но име: «Елементарна Словесность.»

Най напредъ съвършенната скудость отъ та-
 къвъ единъ учебникъ на езика ни, на кара ма да
 са заловимъ о тѣзи важна и мѣчна работа, а най-
 вече като осѣщахъ самъ голѣма потрѣба отъ него,
 колкото за ученицытѣ си толкозь и за мене, во вре-
 мето на 15-годишната ми учителска дѣятелность. —

(*) М. Чистяковъ. — Кърсъ теорія Словесности, ч. I, стр. 2. —